

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Terror (gairebé) intern

1 De què va? Anys 60. Una noia arriba a l'orfenat de Saint Ange, immens i solitari casalot, contractada com a dona de la neteja, però hi ha coses difícils de netejar i ...

2 Com va? Un dels sentiments més quotidians i universals de l'ésser humà és el de la por. D'ell en viuen asseguradores, arquitectes, polítics i... uns quants cineastes, especialment ianquis. *El internado* també pretén excitar les nostres flegmàtiques adrenali-

nes. Però el film és francès i tot i que ha tardat dos anys en creuar els Pirineus, manté fresques les flors del mal. Pascal Laugier, guionista i director, s'inspira en la cinefilia clàssica —algú cita *Les diaboliques* penso que inútilment-

i s'aplica a buscar les pessigolles del terror que quan són bones, vénen de l'interior d'un mateix.

A la tèrbola història de l'internat del títol, més aviat provenen de l'exterior, d'un tètric casalot farcit d'udols carrisquejants i aparicions fantasmals. Tot plegat servit amb els habituals moviments de càmera efectista i al ritme de músiques que, degudament sanglotades, podrien participar sense desentonar al Senglar

Rock. El film és gairebé femení, no sabria dir si fins i tot, misogin. I les joves actrius franceses Virginie Ledoyen i Lou Dillon acrediten una bona escola.

3 I va: d'espant agraït per als addictes del terror psicològic.

El internado

Director: Pascal Laugier. Intèrprets: Virginie Ledoyen, Lou Doillon, Dorina Lazar, Catriona MacColl, Virginie Darmon, Eric Prat. França, 2003. 98 mins. Lauren.